

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 601/2012-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. decembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. M. L., N., zastúpeného advokátom JUDr. J. C., K., vo veci namietaného porušenia čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 3 písm. b) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaniach vedených Okresnou prokuratúrou Stará Ľubovňa pod sp. zn. Pv 3/2012, Krajskou prokuratúrou v Prešove pod sp. zn. 1/2 KPt 458/12 a Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky pod sp. zn. IV/1 GPt 504/12 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. M. L. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. novembra 2012 osobne do podateľne doručená sťažnosť Ing. M. L., N. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 3 písm. b) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaniach vedených Okresnou prokuratúrou Stará Ľubovňa (ďalej

len „okresná prokuratúra“) pod sp. zn. Pv 3/2012, Krajskou prokuratúrou v Prešove (ďalej len „krajská prokuratúra“) pod sp. zn. 1/2 KPt 458/12 a Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) pod sp. zn. IV/1 GPt 504/12.

Zo sťažnosti vyplýva, že uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru S., odboru kriminálnej polície (ďalej len „polícia“) z 11. apríla 2012 (doručeným 26. apríla 2012) bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie za prečiny ublíženia na zdraví a výtržníctva podľa § 156 ods. 1 a ods. 3 písm. c) a § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Sťažovateľ sa v zákonnej lehote na podanie sťažnosti (30. apríla 2012) snažil prostredníctvom svojho obhajcu na polícii nahliadnuť do vyšetrovacieho spisu, čo mu však bolo odmietnuté v rozpore s ustanovením § 69 Trestného poriadku s odôvodnením, že spis nie je možné predložiť z dôvodu taktiky vyšetrovania. Navyše, obhajca sa neobjednal vopred, vyšetrovateľ je na dovolenke a spis je zamknutý v jeho skrini. Obhajca upozornil príslušníkov Policajného zboru (pplk. V. a plk. D.) na neexistenciu inštitútu „objednania sa na nahliadnutie“, pričom okrem dôvodov uvedených v § 69 ods. 2 Trestného poriadku nie je možné zo strany orgánov činných v trestnom konaní odmietnuť nazerať do spisu. Obhajca poukázal aj na skutočnosť, že jeho asistentka telefonovala na políciu a bolo jej oznámené, že vyšetrovateľ je síce na dovolenke, ale spis bude vyžiadaný od jeho vedúceho a obhajcovi bude umožnené doň nazrieť, čo sa však v skutočnosti vtedy nestalo.

Obhajca podal v deň, keď sa domáhal nahliadnutia do spisu, na okresnej prokuratúre žiadosť o preskúmanie postupu polície. Prokurátorka okresnej prokuratúry, ktorá spísala žiadosť obhajcu, telefonovala na políciu a žiadala, aby bol vyšetrovací spis obhajcovi predložený na nahliadnutie. JUDr. V. a JUDr. D. však napriek upozorneniu prokurátorky odmietli predložiť obhajcovi spis na nahliadnutie.

Proti uzneseniu o vznesení obvinenia podal sťažovateľ 30. apríla 2012 prostredníctvom obhajcu sťažnosť, v ktorej okrem iného uviedol, že konaním JUDr. V. a JUDr. D. došlo k porušeniu práva sťažovateľa na obhajobu.

Obhajca mal možnosť nazrieť do spisu a oboznámiť sa s jeho obsahom až po uplynutí lehoty na podanie sťažnosti, a to 3. mája 2012. Po oboznámení sa so spisom 7. mája 2012 obhajca podaním doplnil dôvody sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia.

Uznesením okresnej prokuratúry č. k. Pv 3/12-21 z 26. júna 2012 bola sťažnosť podaná sťažovateľom proti uzneseniu o vznesení obvinenia zamietnutá.

Listom prokurátorky okresnej prokuratúry č. k. Pv 3/2012-13 z 10. mája 2012 doručeným obhajcovi 17. mája 2012 bolo oznámené, že nadriadení vyšetrovateľa postupovali zákonne a správne. Tento záver je však v rozpore s názorom okresnej prokuratúry uvedeným v zázname z 30. apríla 2012, kde sa okrem iného uvádza: „... *som toho názoru, že postupom vyšetrovateľa došlo k porušeniu práva na obhajobu, a to odopretím práva nahliadnuť do spisu bez zákonného dôvodu.*“ Okresná prokuratúra ďalej uviedla, že pokiaľ je sťažovateľ toho názoru, že nadriadení postupovali nezákonne, potom tieto skutočnosti nepatria do pôsobnosti prokuratúry, ale polície.

Podľa názoru sťažovateľa je to práve prokurátor, ktorý je povinný závažnosť dôvodov odmietnutia práva nazeráť do spisu urýchlene preskúmať, keďže ho na to zaväzuje ustanovenie § 69 ods. 2 druhej vety Trestného poriadku. Postup okresnej prokuratúry v tejto súvislosti nebol ani urýchlený.

Sťažovateľ sa podnetom z 18. mája 2012 domáhal na krajskej prokuratúre preskúmania zákonnosti postupu prokurátorky okresnej prokuratúry a domáhal sa prešetrenia okolností, ktoré jej rozhodnutiu predchádzali, ako aj rozhodnutia samotného. Listom krajskej prokuratúry č. k. 1/2 KPt 458/12-5 z 18. júla 2012 doručeným obhajcovi 25. júla 2012 bol podnet označený za nedôvodný.

Krajská prokuratúra nedala odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, a preto sa sťažovateľ opakovaným podnetom z 26. júla 2012 obrátil na generálnu prokuratúru. Listom generálnej prokuratúry č. k. IV/1 GPt 504/12-8 z 19. septembra 2012

doručeným obhajcovi 25. septembra 2012 bolo oznámené, že sa nezistili procesné ani vecné pochybenia.

Generálna prokuratúra odôvodnila svoje závery tromi dôvodmi. Predovšetkým poukázala na záznam z 3. mája 2012, ktorý údajne potvrdzuje skutočnosť, že úkon viažuci sa na nazretie do spisu nebol v konečnom dôsledku zmarený, resp. ohrozený. Sťažovateľ sa s týmto záverom nestotožňuje, keďže je zjavné, že obhajca nazrel do vyšetrovacieho spisu 3 dni po uplynutí lehoty na podanie sťažnosti. Nakoniec nie je podstatné, či bol, alebo nebol „zmarený, resp. ohrozený“ následný úkon sťažovateľa, podstatné je, že nazretie do spisu nikdy nemalo byť sťažovateľovi v lehote na podanie sťažnosti odmietnuté. Sťažovateľovi bolo upreté právo na efektívnu obranu proti uzneseniu o vznesení obvinenia. Ďalej generálna prokuratúra tvrdí, že žiadna iná osoba, okrem konkrétneho vyšetrovateľa konajúceho v príslušnej veci nemá vedomosť o obsahu vyšetrovacieho spisu a nemôže ani poznať prípadné dôvody na odmietnutie nazretia do vyšetrovacieho spisu. Sťažovateľ s týmto právnym názorom jednoznačne nesúhlasí a poukazuje na jeho absurdnosť. Veď v prípade dlhodobej absencie vyšetrovateľa alebo v prípade jeho smrti bude vyšetrovanie buď zmarené nahliadnutím do spisu v rozpore s § 69 ods. 2 Trestného poriadku, alebo bude dlhodobo porušované právo obvineného nazerať do spisu, a teda aj samotné právo na obhajobu. Napokon, podľa názoru generálnej prokuratúry aj keď Trestný poriadok neustanovuje rigorózne postup, ako sa má konať a prípadne predkladať žiadosť o nazretie do spisu, neuvádza ani striktne, že k takémuto úkonu môže dôjsť „kedykoľvek“ na žiadosť strany. Sťažovateľ ani s týmto názorom nesúhlasí. Podľa neho k úkonu nazretia do spisu môže dôjsť kedykoľvek. Obhajca o nazretie do spisu prostredníctvom svojej asistentky riadne požiadal, pričom mu bolo prisľúbené, že spis mu bude po jeho príchode predložený na nazretie. Úkon chcel vykonať v čase vyplývajúcom z ustanovenia § 55 ods. 2 Trestného poriadku (medzi 7.00 h a 20.00 h).

Podľa názoru sťažovateľa sťažnosť podáva v zákonnej lehote, keďže list generálnej prokuratúry bol doručený 25. septembra 2012.

Sťažovateľ žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy a dohovoru v konaniach vedených okresnou prokuratúrou pod sp. zn. Pv 3/2012, krajskou prokuratúrou pod sp. zn. 1/2 KPt 458/12 a generálnou prokuratúrou pod sp. zn. IV/1 GPt 504/12 s tým, aby bolo rozhodnutie okresnej prokuratúry sp. zn. Pv 3/2012 z 10. mája 2012, uznesenie okresnej prokuratúry č. k. Pv 3/12-21 z 26. júna 2012, rozhodnutie krajskej prokuratúry č. k. 1/2 KPt 458/12-5 z 18. júla 2012 a rozhodnutie generálnej prokuratúry č. k. IV/1 GPt 504/12-8 z 19. septembra 2012 zrušené a vec bola vrátená okresnej prokuratúre na ďalšie konanie. Domáha sa tiež priznania primeraného finančného zadosťučinenia, a to v sumách po 500 € od okresnej prokuratúry, krajskej prokuratúry a generálnej prokuratúry. Od okresnej prokuratúry, krajskej prokuratúry a generálnej prokuratúry požaduje aj solidárnu náhradu trov právneho zastúpenia advokátom.

II.

Zo záznamu okresnej prokuratúry č. k. Pv 3/2012-9 z 30. apríla 2012 spracovaného prokurátorkou okresnej prokuratúry vyplýva, čo všetko uviedol obhajca sťažovateľa, ktorý sa bez predvolania dostavil na okresnú prokuratúru v trestnej veci sťažovateľa v súvislosti so žiadosťou o preskúmanie postupu polície z dôvodu, že mu bolo odmietnuté predloženie vyšetrovacieho spisu na nahliadnutie. V tejto súvislosti obhajca vyslovil na záver názor, že postupom vyšetrovateľa došlo k porušeniu práva na obhajobu odopretím práva nahliadnuť do spisu bez zákonného dôvodu s tým, že táto skutočnosť bude uvedená aj v sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia.

Zo záznamu o nazretí do vyšetrovacieho spisu polície sp. zn. ČVS: ORP-54/KP-SI-2012 z 3. mája 2012 vyplýva, že na základe žiadosti obhajcu sťažovateľa mu bolo umožnené v zmysle § 69 ods. 1 Trestného poriadku nazrieť do celého vyšetrovacieho spisu a robiť si z neho výpisky a poznámky. Výpisky boli uskutočnené fotografickou dokumentáciou obhajcom prostredníctvom digitálneho fotoaparátu. K nazretiu do spisu došlo v čase od 12.45 h do 13.00 h.

Z prípisu prokurátorky okresnej prokuratúry č. k. Pv 3/2012-13 z 10. mája 2012 vyplýva, že vyšetrovateľ 30. apríla 2012 čerpal vopred schválenú riadnu dovolenku. Ako neštandardný sa javí postup obhajcu, ktorý si telefonicky neoveril situáciu týkajúcu sa prítomnosti vyšetrovateľa a vopred nekomunikoval o predložení vyšetrovacieho spisu so samotným vyšetrovateľom, ale iba následne s jeho nadriadenými. Nikto telefonicky neprislúbil a nepotvrdil asistentke obhajcu, že mu bude vyšetrovací spis predložený. Preto nadriadení vyšetrovateľa postupovali zákonne a správne. Nie je v právomoci prokuratúry, ale polície posudzovať zákonnosť postupu nadriadených vyšetrovateľa.

Z uznesenia prokurátorky okresnej prokuratúry č. k. Pv 3/2012-21 z 26. júna 2012 vyplýva, že ním bola zamietnutá sťažnosť podaná sťažovateľom proti uzneseniu polície sp. zn. ORP-54/KP-SL-2012 z 11. apríla 2012 o vznesení obvinenia. Podľa rukou písanej poznámky bolo uznesenie obhajcovi sťažovateľa doručené 6. júla 2012.

Z prípisu krajskej prokuratúry č. k. 1/2 KPt 458/12-5 z 18. júla 2012 vyplýva, že podnet podaný proti konaniu prokurátorky okresnej prokuratúry je nedôvodný. Žiadna iná osoba okrem vyšetrovateľa konajúceho vo veci nemá vedomosť o obsahu vyšetrovacieho spisu a nemôže ani poznať eventuálne dôvody na odmietnutie nazretia do vyšetrovacieho spisu podľa § 69 ods. 2 Trestného poriadku. Obhajcovi sťažovateľa bola oznámená reálne existujúca prekážka nazretia do vyšetrovacieho spisu s možnosťou vykonať tento úkon v nasledujúci pracovný deň. Týmto postupom nedošlo k porušeniu práva sťažovateľa na obhajobu, prípadne jeho iného práva. Právo nazretia do spisu je v každom individuálnom prípade potrebné posudzovať v reálne existujúcich podmienkach. Vyšetrovateľ je povinný umožniť oprávnenému žiadateľovi nazretie do spisu v čase uvedenom v žiadosti. V prípade, že z objektívnych dôvodov nemôže vyšetrovateľ umožniť nazretie do spisu v požadovanom čase, oznámi to žiadateľovi a dohodne s ním iný termín.

Z prípisu generálnej prokuratúry č. k. IV/1 GPt 504/12-8 z 19. septembra 2012 vyplýva, že opakovaný podnet sťažovateľa bolo odložený ako nedôvodný. Generálna prokuratúra sa bez výhrad stotožňuje so stanoviskom a právnym názorom okresnej prokuratúry a krajskej prokuratúry. V konečnom dôsledku záznam o nazretí

do vyšetrovacieho spisu z 3. mája 2012 potvrdzuje skutočnosť, že obhajcovi bolo uvedeného dňa podľa § 69 ods. 1 Trestného poriadku umožnené nahliadnuť do celého vyšetrovacieho spisu a že úkon viažuci sa na toto nazretie (formulovanie a koncipovanie sťažnosti) nebol v konečnom dôsledku zmarený, resp. ohrozený. Žiadna iná osoba okrem vyšetrovateľa konajúceho vo veci nemá vedomosť o obsahu vyšetrovacieho spisu a nemôže ani poznať prípadné dôvody na odmietnutie nazretia do vyšetrovacieho spisu postupom podľa § 69 ods. 2 Trestného poriadku. Trestný poriadok neustanovuje rigorózne postup, ako sa má konať a prípadne predkladať žiadosť o nazretie do spisov. Taktiež v ustanovení § 69 ods. 1 Trestného poriadku sa striktne neuvádza, že k takémuto úkonu môže dôjsť „kedykoľvek“ na žiadosť strany v konaní.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Z pohľadu ústavného súdu je potrebné predovšetkým konštatovať, že hoci sťažnosť z hľadiska jej obsahu smeruje proti stanoviskám okresnej prokuratúry z 10. mája 2012, krajskej prokuratúry z 18. júla 2012 a generálnej prokuratúry z 19. septembra 2012 (čo sa týka spôsobu vybavenia podnetu sťažovateľa na postup polície, ktorá jeho obhajcovi neumožnila 30. apríla 2012 nahliadnúť do vyšetrovacieho spisu), z navrhovaného znenia nálezu (petitu sťažnosti) vyplýva, že sťažovateľ sa domáha aj preskúmania uznesenia okresnej prokuratúry č. k. Pv 3/12-21 z 26. júna 2012, ktorým bola zamietnutá sťažnosť podaná sťažovateľom proti uzneseniu o vznesení obvinenia.

Tú časť sťažnosti, ktorá smeruje proti opatreniu okresnej prokuratúry č. k. Pv 3/2012-13 z 10. mája 2012 a krajskej prokuratúry č. k. 1/2 KPt 458/12-5 z 18. júla 2012, treba považovať za neprípustnú.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Vo vzťahu k prípisu okresnej prokuratúry z 10. mája 2012 mal sťažovateľ možnosť podnetom požiadať krajskú prokuratúru o preskúmanie správnosti záverov okresnej prokuratúry. Vo vzťahu k prípisu krajskej prokuratúry z 18. júla 2012 mal sťažovateľ možnosť opakovaným podnetom požiadať o preskúmanie správnosti záverov vyslovených nižšími zložkami prokuratúry. Sťažovateľ obe tieto možnosti aj využil. Preto vo vzťahu voči okresnej prokuratúre a krajskej prokuratúre bolo v právomoci generálnej prokuratúry poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa.

Tú časť sťažnosti, ktorá smeruje proti opatreniu generálnej prokuratúry č. k. IV/1 GPt 504/12-8 z 19. septembra 2012, treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo

slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natol'ko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Podľa názoru ústavného súdu za rozhodujúci treba považovať argument generálnej prokuratúry, podľa ktorého 3. mája 2012 obhajca sťažovateľa napokon dostal možnosť nazrieť do vyšetrovacieho spisu v plnom rozsahu. Uvedená okolnosť je nesporná, pretože aj sťažovateľ to uznáva. Hoci je pravdou, že pri podaní sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia 30. apríla 2012 obhajca sťažovateľa nemal možnosť do vyšetrovacieho spisu nazrieť a pokiaľ chcel sťažnosť podať v zákonnej lehote, musel tak urobiť bez znalosti vyšetrovacieho spisu, po nazretí do spisu v zákonnej lehote podanú sťažnosť doplnil ďalším podaním zo 7. mája 2012, v ktorom už mohol reflektovať na poznatky získané z vyšetrovacieho spisu. O sťažnosti okresná prokuratúra rozhodla uznesením z 26. júna

2012, teda v čase, keď mala k dispozícii už aj doplnenie sťažnosti a pri svojom rozhodovaní prihliadla aj na toto doplnenie.

Na základe uvedeného nemožno konštatovanie generálnej prokuratúry, podľa ktorého úkon viažuci sa na nazretie do spisu (formulovanie a koncipovanie sťažnosti) nebol v konečnom dôsledku zmarený, resp. ohrozený, považovať ani za arbitrárne, ale ani za zjavne neodôvodnené. Naopak, ide o presvedčivý záver, ktorý sa opiera o nesporné skutočnosti. V tejto súvislosti sa javí ako podstatná aj tá okolnosť, že podľa tvrdenia samotného sťažovateľa mu malo byť postupom polície a prokuratúry upreté právo „na efektívnu obranu proti uzneseniu o vznesení obvinenia“. Táto námietka sa však na základe zistených skutočností javí ako zjavne nedôvodná.

Odlíšná by bola zrejme situácia v prípade, ak by k vydaniu uznesenia o zamietnutí sťažnosti proti vzneseniu obvinenia došlo predtým, ako bolo obhajcovi umožnené nazrieť do spisu, resp. predtým, než by doručil do spisu doplnenie dôvodov sťažnosti skoncipované po nazretí do spisu. V takomto prípade by bolo podľa všetkého nevyhnutné posúdiť správnosť tých ďalších námietok sťažovateľa, podľa ktorých nemohla ísť na ťarchu sťažovateľovho základného práva na obhajobu skutočnosť, že vyšetrovateľ mal dovolenku a prítomní policajti nevedeli posúdiť, či prichádza do úvahy odopretie nazrieť do spisu v zmysle § 69 ods. 2 Trestného poriadku. Rovnako by v takomto prípade bolo potrebné zaoberať sa protichodnými tvrdeniami o tom, či asistentke obhajcu polícia prisľúbila napriek dovolenke vyšetrovateľa vyšetrovací spis poskytnúť.

Tú časť sťažnosti, ktorá smeruje proti uzneseniu okresnej prokuratúry č. k. Pv 3/12-21 z 26. júna 2012 o zamietnutí sťažnosti podanej sťažovateľom proti vzneseniu obvinenia políciou, treba považovať oneskorene podanú.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Uznesenie bolo právnomu zástupcovi sťažovateľa doručené 6. júla 2012. Z tohto dôvodu sťažnosť osobne doručenú do podateľne ústavného súdu 26. novembra 2012 treba považovať za oneskorene podanú.

Odhladnuc od dosiaľ uvedeného, aj keby bola sťažnosť v tejto časti včas podaná, bola by sťažnosť neprípustná.

Z ustanovenia § 363 a nasl. Trestného poriadku vyplýva právomoc generálneho prokurátora rušiť právoplatné rozhodnutia policajta alebo prokurátora v prípravnom konaní. Na podanie návrhu je aktívne legitimovaný aj obvinený. Generálny prokurátor môže zrušiť právoplatné rozhodnutie v prípravnom konaní do troch mesiacov od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia.

Zo sťažnosti, ale ani z predložených listinných dôkazov nevyplýva, že by sťažovateľ uvedený mimoriadny opravný prostriedok využil, čo zakladá neprípustnosť tejto časti sťažnosti.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. decembra 2012